

Kreti og Pleti, hvorledes Sagen nu laa, og hvilke frygtelige Ting der nu var kommet frem om det ærede Medlem fra Ringkøbing, ja endog saa betroet dem Ordlyden af Dokumenter, saaledes som man har kunnet læse i Regeringsbladet. Det berømte Ord „medmindre“ og Gengivelse af de hemmelige Dokumenter læste man jo paa en meget fremtrædende Plads i Regeringsorganet „Politiken“. Det var dog værd at faa undersøgt, hvem disse loyale Herrer eller den loyale Herre er, der har gjort sig skyldig i den for Landets Sikkerhed meget farlige Indskretion, for at bruge et meget mildt Ord. (*Vilhelm Rasmussen*: Saa var det altsaa noget slemt, der skete?). Maaske var det noget slemt, der skete. Det ved man ikke. Det kan være, det er noget, der vil stille Danmark i en skæv Belysning, navnlig med den Fortolkning, der fra en vis Side blev knyttet til det, der var sket. Dette var den højtærede Forsvarsminister ganske klar over. Han udtalte selv under Forhandlingerne, at det vilde være særdeles farligt, om noget saadant kom frem. Sp. 151 i Blaabogen siger saaledes den højtærede Forsvarsminister: „Min Opfattelse af, at disse Ting ikke bør komme frem, er ganske uændret. Det vilde være særdeles farligt og skadeligt, at saadanne Spørgsmaal kom til offentlig Behandling, saa længe Afgørelsen af Danmarks Grænseforhold staar paa.“ Og lidt længere nede siger Forsvarsministeren, at han mente, at denne Sag kunde behandles ved denne Lejlighed, idet Hemmeligholdelsespligten ogsaa gjaldt her. Jeg vil udtale det Haab, at man fra de andre Partiers Side vil vise den Loyalitet ikke at strø Sand paa denne Begivenhed, men virkelig gøre et alvorligt Forsøg paa at faa Sandheden frem. Som det ærede Medlem fra Middelfart sagde: Nu har vi faaet den nye Retsplejelov, og saa gælder det Sandhed og Retfærdighed, og at de rette Mænd kommer paa Anklagebænken. Det slutter jeg mig ganske til, men lad os saa faa Spørgsmaalet frem, og lad de skyldige komme paa den Anklagebænk, hvor de har fortjent at sidde til Skræk og Advarsel for fremtidige Tilfælde. Thi hvordan skal det gaa ved andre vigtige Lejligheder, hvor hemmelige Ting skal behandles? Skal det være Skik her i Danmark, at man ganske ustraffet kan sladre af Skole og bringe Statshemmeligheder til Torvs? Nej, denne Sag bør og skal henvises til kriminel Undersøgelse, og uden Naade og Barmhjærtighed og Persons Anseelse skal

Sandheden frem. Det har det danske Folk Krav paa, og det vil det ogsaa forlange.

Sluttelig vil jeg gøre et Par Bemærkninger om den Insinuation, som er fremsat mod det ærede Medlem fra Ringkøbing om, at han har gjort Tyskland et Tilbud om Alliance. Dette er en dobbelt Usandhed, en dobbelt Urigtighed. (*Andreasen*: Saa er det Dem, der taler Usandhed). Efter Instruksen . . . (Afbrydelse af *Andreasen*) . . . Nu maa det ærede Medlem være saa venlig at høre efter, saa skal jeg paavise, at det er en dobbelt Usandhed, en dobbelt Urigtighed at paa-staa, at det ærede Medlem fra Ringkøbing har tilbudt Tyskland Alliance. Den Instruks, som der sigtes til, naar man beskylder det ærede Medlem for den Handling, findes Sp. 61—62 i Blaabogen. Efter at det ærede Medlem i denne Instruks først har udtalt, at Landet vil gøre energiske Forsøg paa at hævde sin Neutralitet, og efter at have udtalt, at det er Hensigten ikke at tillade nogen anden Magt at benytte Landets Territorium under en Krig, udtaler han, at „man forventer, at Tyskland vil respektere denne Stilling. Man vilde finde det meget ønskeligt, om Tyskland offentlig vilde udtale dette, f. Eks. i en Overenskomst“. Altsaa en Overenskomst gaende ud paa, at Tyskland vil respektere Danmarks Neutralitet. Saa siges der videre i Instruksen: „Skulde en saadan Overenskomst — altsaa en Overenskomst om, at Tyskland vil respektere vor Neutralitet — have et videre Indhold og til Eksempel være en Militærkonvention, da maa man finde dette meget betænkeligt af følgende Grunde“ — saa opregnes Grundene og deri vel navnlig den, at en Militærkonvention „vil udsætte Danmark for store Tab, ja endog for truende Farer. Noget saadant bør Landet ikke udsætte sig for“ — siges der meget rigtigt —, „medmindre det faar væsentlige Fordele til Gengæld“. Nu spørger jeg: Ligger der for det første heri noget Tilbud til Tyskland? Det ærede Medlem fra Frederiksværk (*Niels Petersen*) har i Blaabogen, Sp. 100—101, udtalt sig med den mest overlegne Sikkerhed om, at heri har det ærede Medlem fra Ringkøbing fremsat et Tilbud, som Tyskland nu skulde acceptere; det stod til Tyskland, om Tyskland vilde acceptere dette Tilbud. Denne Paastand er jo fuldkommen urigtig og usand. Det ærede Medlem fra Ringkøbing har ikke gjort noget som helst Tilbud, vil man sige no-